

CRIME
TIME

SINÄ KUOLET HUOMENNA

TONI HAKALA

TAPANI BAGGE

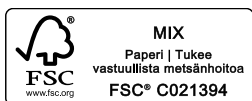
TONI HAKALA

TAPANI BAGGE

SINÄ KUOLET HUOMENNA

GRINGO 1

**CRIME
TIME**

Ensimmäinen painos

© Tapani Bagge, Toni Hakala ja Docendo, 2026
CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 HELSINKI

Kansi ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN: 978-952-850-534-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

Todellisuus on julmempi kuin totuus. Joitakin yksityiskohtia ja nimiä on muutettu viattomien ja viallisten suojelemiseksi.

SISÄLLYS

FLORIANÓPOLIS, BRASILIA

Heinäkuu 2008

Sinä kuolet huomenna 1	11
------------------------------	----

HELSINKI

1980-2003

Ensimmäinen rikos	16
Partio	21
Opetus	23
Kovat kadut	24
Rikollinen rehtori	28
Pilvi	30
Junakaappauksia	32
Rehellinen rikollinen	35
Heinäsirikat	39
Kilo	41
Kiusaajan tarina	42
Vartijan arkea	44
Seksiä, huumeita ja trancea	47
Ensimmäinen matka	49
Ensimmäinen matsi	53
Lintulahdenaukio	57
Kamppailulajeja	61
Velanperintää	66

Paco	72
Nuotta kiristyy	79
Nurkassa	85
Vitut matseista	91
Muutin kotini viidakoksi.....	94

FLORIANÓPOLIS, BRASILIA

Heinäkuu 2008

Sinä kuolet huomenna 2.....	100
-----------------------------	-----

THAIMAA

2003-2006

Paratiisisaari, jolla on kokaiiniriippuvuus	105
Köpä	109
Pakistanin prinssi	111
Nathalie.....	113
Texas-Tony	117
Väijytys	122
Tyrkkäsin nukkuvan kaverin altaaseen	124
Yöjuna Bangkokiin.....	128
Vanhan liiton brittigangsteri ja sen veli.....	133

BRASILIA

2006

Johonkinhan ne takavarikkojen huumeet päätyvät	139
Sinä kuolet seuraavaksi.....	141
Comando Vermelho	144

THAIMAA

2006

Ei sinulla ole oikeutta surra	146
Täältä tullaan, senkin saatana!	149

Aloimme halveksua kuolemaa	154
Kuoleman portilla	156
Piikki.....	160
Haluaisitko katsoa sisällesi?	163
Aavemaiset varjot täyttivät huoneen	170
Jotkut poliisit ottavat työnsä tosissaan.....	175

BRASILIA

2006-2008

Kaikille epäreilu peli	178
Mistä saat onnesi?	183
Paahtoleipä	185
Treeniä Brasiliassa.....	189
Turvallisuutta ei ole.....	191
Läheltä piti	192
Testausta	194
Kuulin metallisen kolahduksen.....	197
Armotonta menoa.....	200
Tiesinkö mitä tein?.....	204
Saa ihmisen muuttumaan zombiksi	208
Tulitaistelussa on vain yksi sääntö	213
Olimme palkkasotureita.....	216
Sisustussuunnittelijat	223
Geronimo	224
Ihmisen arvo	228
Kuoleman lisäarvo	230
Minulla ei ollut varaa joutua ruumiintarkastukseen.....	231
Olin kusessa	234
Juudaksen suudelma	236
Rahat ja kokaiini katoavat aina	239
Viidakkolabran vieraana	242
Kohtalokkaat rutiinit	246

BRASILIAN VANKILAT:

FLORIANÓPOLIS

2008-2010

Media tappoi minut	249
Olin alasti häkissä	250
Tervetuloa seuraavalle tasolle	254
Kukaan ei halua jäädä jalkoihin, kun kapina puhkeaa.....	257
Käsittämätön rikkaus.....	261
Yksi kundeista halusi jo hakea veitsen	263
Aave.....	267
Veljeni Quiexada	271
Vesisäiliö.....	273
Merkittävä muodonmuutos.....	276
Ruumiskärryt.....	277
DEAP	282
PGC.....	284

BRASILIAN VANKILAT:

SÃO PEDRO DE ALCÂNTARA

2010-2012

Nyt nähdään, miten kova sä todella olet	286
Päällikköjen pesä.....	289
Kuka on kova?.....	292
Kun ihmiseltä vie kaiken, jää vain kaksi vaihtoehtoa	294
Mitä tahansa voi tapahtua.....	296
Postiritsa	298
Vihellä kun sattuu	300
Sotatoimialue	312
Kuulustelu	317
Vapaampi kuin koskaan	319
Kosketus	324

Argentiinalainen ja Crazy Ape	329
Miltä sinusta tuntuu, Tony?	337
Operaatio.....	341
Uusi selli	344
Moni vanki halusi ottaa matsia kanssani	347
Yksinolon supervoima.....	353
Keskusteluja pöllön kanssa	355
Tappaja tappaa tappajan	361

BRASILIAN VANKILAT:

CRICIÚMA MAXIMA

2012-2014

Tavoitteena täydellinen kontrolli.....	363
Ei ole mitään takeita, että elät seuraavaan päivään	364

BRASILIAN VANKILAT:

JOINVILLE

2014-2018

Veljeni toisesta elämästä	369
Missä minun sauhuni on?	373
Neuvottelu paholaisen kanssa.....	375
Meitä suojellaan	378
Päävoitto	381
Ei sotaa ilman uhreja	385
Timantit.....	387
Kaunis päivä kuolla	391
Valitsin elämän	396
Aika elää	399

SINÄ KUOLET HUOMENNA 1

Huomenna se tapahtuisi. Heti aamulla, kun kaikki Florianópolisin vankilan huippuvaarallisiksi luokitellut vangit nauttivat lakisääteistä kahden tunnin aurinkoannostaan. Kaikki puhuivat huumeita salakuljettaneesta gringosta, jolla oli kuulemma timantteja ihonsa alla ja jota odotti oikeudenkäynti murhasta ja ruumiin kätkemisestä.

Tv-kanavat olivat ruokkineet katsojien ahneutta kertomalla tarkkoja tietoja niiden arvokivien koosta, joita minun sanottiin piilottaneen kehooni ennen kuin minut pidätettiin.

Makasin pimeässä homeisessa yksityissellissäni vanhalla kusenhajuisella superlonpatjalla, josta puuttui isoja palasia. Tuijotin kattoon ja kuvittelin, mitä huomenna voisi tapahtua. Niin tein aina ennen matsia tai duunikeikkaa. Mutta tällä kertaa kaikki oli toisin kuin silloin, kun työskentelin henkivartijana ja pokena ennen sekaantumistani kansainvälisiin huumekuvioihin. Nyt olin yksin. Ilman tukijoukkoja, vaikutusvaltaa tai rahaa.

Pelkkä ajatus siitä, miten naisen murhasta epäilty ulkomalainen otettaisiin vastaan vankilan pihalla, sai näkökenttäni heilahtelemaan.

Muista selleistä möreällä ja aggressiivisella äänellä huutelevien brasilialaisten sanat eivät merkinneet minulle juuri mitään,

koska en vielä osannut kunnolla portugalia. Jotain ne siellä puhuivat minusta keskenään. Gringon sieltä erotti. Gringoksi minua kutsuttiin. Sillä hetkellä sellin harmaan oven pieni metalliluukku pamahti auki, ja narahdus kaikui käytävällä.

Käytävän huonossa valaistuksessa näkyi vakavakasvoinen tummasilmäinen vartija, josta tummat vaatteet tekivät pätävän näköisen. Hän viittoi suuntaani kädessään valkoinen asiakirja.

“Tule tänne, gringo. Aiotko oikeasti mennä yleiselle puolelle?” mies kysyi huolestuneen oloisena.

Kysymykseen ei ollut kahta vastausta. Yleisellä puolella tuomiotaan suorittivat erittäin vaarallisiksi luokitellut vangit. Eriytisturvapuolella eli varjossa istuivat vain raiskaajat, vasikat ja pedofiilit ynnä muut systeemin sisällä kuolemaan tuomitut. Heitä nimitettiin lyhenteellä MNH, Matar Na Hora: Tapettava tavatessa.

Varjoon meneminen tarkoittaisi sitä, että menettäisin kaiken kunnioituksen vankien ja pamppujen silmissä. Jos kunnioituksen menettää, sitä ei saa enää takaisin. Vankilassa se tietää varmaa kuolemaa.

“Allekirjoita tämä.”

Mies tarjosi minulle valtakirjaa ja kuulakärkikynää. Jotta voisin mennä yleiselle puolelle, minun pitäisi allekirjoittaa paperi. Kun olin ottanut kynän käteeni, mielessäni käväisi ajatus, että saatoin olla allekirjoittamassa omaa kuoleman-tuomiotani.

Mutta yleisellä osastolla voisin ainakin vaikuttaa kohtalooni jonkin verran. Aloin kirjoittaa nimeäni paperiin kulunutta ovea vasten. Kesken etunimeni kynä lakkasi toimimasta ja aloin ravistella sitä.

Vartija kysyi: “Tiedätkö, että tuolla ulkoilualueella on kuollut kymmeniä miehiä mitä julmimmilla tavoilla?”

Nostin katseeni ja huomasin vartijan nenän varrella ja viikissä kimaltelevat hikikarpalot. Oliko tämä nyt se jumalallinen väliintulo, jota olin odottanut?

Oloni oli tyhjempi ja yksinäisempi kuin koskaan.

Kuinka paljon oikeastaan uskoin itseeni? Koska Jumala ei ilmoittanut itsestään, päätin lopulta panna puumerkkini papeeriin. Työnsin lapun takaisin miehelle, joka otti sen vastaan ja sulki luukun.

Arpa oli taas heitetty.

Tiesin kuitenkin, että huomiseksi tarvitsisin vähintään veitsen ja aika lailla munaa, kun menisin pihalle ja kohtaisin kymmeniä tai satoja miehiä, joista monella olisi mielessään vain kaksi asiaa: timanttini ja syyllisyyteni. Huominen olisi ratkaiseva päivä.

Mielessäni pyöri ajatus: Miksi aseistautua, jos uskon itseeni ja siihen, että totuus kantaa ja suojelee minua? Niin ainakin sanottiin Raamatussa.

Olin yhteiskunnan likaviemärin viimeisellä pysäkillä.

Koska valoa ei näkynyt, oli aika katsoa syvemmälle pimeyteen.

Ennen pidätystäni olin ollut luotettava työhevonen monissa rikollisissa tehtävissä eri järjestöille, jotka liikuttivat kokaiinia ja muita huumeita ympäri maailmaa sinne, missä niistä sai parhaan hinnan. Suomesta olin paennut järjestäytyneen kannabisviljelyringin pidätyksiä Thaimaahan ja piileksinyt pari vuotta Koh Taon saarella Siaminlahdella. Olin aloittanut huumeiden salakuljetuksen Thaimaasta Brasiliaan ja sieltä takaisin ja eteenpäin muihin maihin 25-vuotiaana, eikä minulla ollut aikomustakaan lopettaa.

En voinut palata kotimaahani. Olin viettänyt melko hurjaa elämää teini-ikäisestä lähtien ja noussut rikollisuuden ykkösdivisioonaan, kansainväliseen huumekauppaan. Minut oli etsintäkuulutettu ainakin Suomessa ja Thaimaassa.

Mutta miten selviytyisin huomisesta hengissä? Riittäisikö totuus – vai kerättäisiinkö minut lopulta ulkoilualan nurkasta muovikassiin ja loput jäänteet suihkutettaisiin viemäriin?

Mielessäni alkoi hahmottua tapahtuma- ja valintaketju, jonka kautta olin joutunut tänne. Miksi ja miten olin saanut päähäni tavoitella paikkaa kansainvälisen huumorikollisuuden keskeltä – ja päässyt niinkin pitkälle, että nimekkäät järjestöt olivat asiakkaitani ja minä itse olin tärkeä asiakas monelle Etelä-Amerikan organisaatiolle. Muutaman kerran olin jo elänyt hetken, jolloin kaikki oli ollut tavallaan liian hyvin.

Sillä hetkellä tajusin olevani pahemmassa pulassa kuin koskaan. Olin pohjalla.

Niin luulin.

En tiennyt, että elämä hymyili minulle. Todellisuudessa en ollut vielä edes aloittanut laskeutumista elämän todellisiin kellarikerroksiin. Pelon labyrintin sokkeloihin, joista minulla ei ollut aavistustakaan. Tunteisiin, jotka johtuivat puutteistani. Kipuihin, joita en osannut edes kuvitella.

Minusta oli kirjaimellisesti tulossa yksi numero lisää valtion säilytyslokerossa, jossa kaikkea säännösteltiin. Tunsin epävarmuutta muutoksen edessä, vaikka tarvitsin sitä.

Olin yksin. Voisin antaa yksinäisyyden ruokkia pelkoani – tai voisin antaa sen täyttää toiveeni.

Kaikki riippuisi minusta.

Menin takaisin patjalle, josta nousi pöllähdys superlonhiukkasia. Ne leijailivat valossa, joka tunkeutui selliin 14-tuumaisesta ikkunasta. Patjan olemus ja haju kuvottivat minua, mutta koska vaihtoehtona oli pelkkä kylmä betoni, asetuin varovasti makuulle patjan päälle.

Lopulta kiskaisin patjan pois altani ja paiskasin sen pienen sellin nurkkaan. Makasin mieluummin sammaleelta haisevalla betonilla. Se oli pinnalta rasvainen, luultavasti siksi että muutkin olivat maanneet sillä ilman patjaa.

Likaantumista oli turha yrittää vältellä. Ajatuskin nauratti minua. Luulinko todella pääseväni taas pälkähästä puhtain jaloin ja käsin?

Katsoin ikkunaan, jonka porkkanan paksuiset kalterit kulivat vaaka- ja pystysuuntaan. Niiden takana oli pelti täynnä kolikon mentäviä reikiä, ja sen takana vielä ranteen vahvuinen kisko poikittain. Jo ikkunan näkeminen lannisti kaikki pakoaiheet.

Nousin ikkunan ääreen tukien jalkani betonisängyn kulmaan ja huomasin, että ulkopuolella oli vielä muutama yllätys. Seinän toisella puolella odotti erillinen metallikehikko, joka estäisi kehon taittamisen, jos itsensä saisi jotenkin kalterien läpi, sekä pitweiler-rotuinen demoni koiraksi tekeytyneenä. Peto tuijotti minua hiljaa kuin broilerivarrasta, aivan kuin olisi odottanut saapumistani jo pitkään. Koiran takana oli kolmen metrin korkuinen tuplaverkkoaita piikkilangoilla vahvistettuna.

Heti aidan takana oli vartijan koppi, sen takana hiekkakenttää ja noin 200 metrin päässä korkea muuri, joka ympäröi koko Florianópolisin vankila-aluetta. Olin vankilassa vankilan sisällä.

Palasin takaisin betonisängylleni istumaan. Hautasin pääni kämmenten väliin ja mietin huomista.

Samassa kuulin huudon jostain kaukaa:

“Vai morrer amanha, gringo!”

Eli suomeksi: *Sinä kuolet huomenna, gringo!*

HELSINKI

1980 – 2003

ENSIMMÄINEN RIKOS

Synnyin vuonna 1980, neljäntenä päivänä heinäkuuta. Yhdysvaltain itsenäisyyspäivänä.

Äitini oli tullut raskaaksi, vaikka oli levotyrokseeniikuurilla kilpirauhasen vajaatoiminnan vuoksi. Lääkäreiden mielestä sen ei olisi pitänyt olla mahdollista, ja monet tulivat katsomaan harvinaisen tapauksen syntymää. Meitä kutsuttiin tyrokseeniivauvoiksi.

Jossain vaiheessa synnytystä muutin kai mieleni ja kiedoin napanuoran kolme kertaa kaulani ympäri. Synnyin sinisenä enkä hengittänyt, mutta lääkärit saivat minut heräämään eloon.

Olin lujasti töitä tekevän duunariperheen poika, äidin puolella suvun ainoa. Vartuin 80-luvulla ja minulla oli omasta mielestäni hyvä lapsuus.

Kesät vietin melkein kokonaan maalla perheystävien maa-tilalla tai mökillä. Pääsin varhain kosketuksiin luonnon ja kovan työn kanssa ja viihdyin yksin metsässä retkeilemässä kalastaen tai metsästäen. Luonto opettaa meille selviytymistä pakottamalla toimimaan omin käsin ja improvisoimaan eri tilanteissa. Siitä lähtien kun kerran hyvin nuorena eksyin luonnossa, olen tuntenut kulkevani jonkin ohjaamana tai

johdattamana. Merkit ovat koko ajan ympärillämme ja ohjaavat takaisin polulle, jota kohtalomme kulkee.

Asuin lähes koko teini-ikäni Helsingin Haagassa. Äitini työskenteli perheen kopiaointifirmassa lähellä keskustaa. Menin usein sinne lastentarhan tai koulun jälkeen ja notkuin lähitalojen pentujen kanssa. Totuin kulkemaan yksin läpi kaupungin. Opin huolehtimaan itsestäni.

Kaupunkielämä vetosi minuun heti. Graffitit, musiikki, skeittailu ja vapauden tunne saivat minut valitsemaan kadut.

Vanhempani tekivät aina kahta tai kolmea työtä pitääkseen perheen leivässä. Niin päädyin viettämään paljon aikaa yksin. Hengailin luontevasti eri kaupunkien ja kulmakuntien porukoissa. Olin seikkailunhaluinen nuori, jolla oli paljon energiaa ja mielikuvitusta.

Koin suuria tunteita.

Olen aina rakastanut luovuutta. Lapsena minulla oli mielikuvitusystäviä ja piirsin heille ja heidän kanssaan kuvia, joskus myös heistä.

Omasta mielestäni minulla oli jopa hitusen tavallista parempi lapsuus kaikesta huolimatta. Varhaisimmat muistoni ovat siltä ajalta, kun olin kolme- tai neljävuotias. Muistan, että lastentarhan täti tyrkkäsi minut alas portailta, kun en saanut talvikenkiäni kiinni tarpeeksi nopeasti. Muistan, että en välittänyt vähääkään siitä vaikka sattui, kohautin vain olkapäitäni kivulle ja epäoikeudenmukaisuudelle, jota en ymmärtänyt. Olin yllättynyt, miten paljon huomiota ja toimenpiteitä seurasi siitä, kun puhuin tapahtumasta jälkeinpäin muille. Myös vanhemmilleni.

Siihen aikaan lapsia kohdeltiin hiukan eri lailla kuin nykyään tai aiemmin. Opettajat eivät yleensä kohdelleet minun sukupolveani enää niin väkivaltaisesti kuin vanhempien sukupolvea.

Me lapset tyrkimme toisiamme lumikinoksiin, kun leikimme kukkulan kuningasta 80-luvulla. Kivien viskely ja

keppimiekkailu kesäisessä metsässä vaihtui talvella lumisotaan. Perusleikki meidän kulmilla oli jakaa porukka kahtia ja rakentaa ensin lumilinna, jota toinen joukkue sitten puolusti ja toinen yritti valloittaa heittämällä lumipalloja. Linnan edessä painittiin ja toinen yritettiin luonnollisesti syöstä alas vallasta. Kirjaimellisesti.

Ensimmäisen kokemukseni johonkin epärehelliseen sain, kun näin isoäitini vaihtavan kaupassa hintalappuja, mutta sillä ei ole merkitystä sen kanssa että minusta tuli rikollinen. Isoäiti opetti minulle monia hyviä asioita, kuten vaikenemisen lain. Olin hyvin läheinen hänen kanssaan. Hän oli vahva nainen, perheen matriarkka. Hänen äitinsä oli silti sukumme vanhin ja luultavasti vahvin nainen vielä yli 90-vuotiaana.

Viisivuotiaana tein ensimmäisen rikokseni: varastin leikki-rahaa lastentarhan leikkikentältä. Jäin kiinni heti kotona, kun luminen ulkopukuni riisuttiin eteisessä kotiin tullessani. Muovisetelit levisivät lattialle, ja isä kysyi:

”Mitä tämä on?”

En tiennyt, mitä sanoa.

Sain parhaan mahdollisen rangaistuksen: pettymyksen, tiukkasävyisen puheen arvoista ja tönäisyn seinää vasten vihaisen katseen kera. Joutuisin viemään rahat takaisin ja kertomaan, miksi olin ottanut ne. Mikä pahinta, en tiennyt sitä itseään.

Silloin lapsia sai vielä kurittaa vaikka perheystävienkin puolesta, kun oltiin kylässä ja jotain oli taas keksitty.

Kapinallinen ja uppiniskainen henkeni ei tosin suuremmin välittänyt rangaistuksista, olivat ne sitten fyysisiä tai sanallisia tai etujen menetyksiä tai jopa hiljaisuutta. Kaikesta huolimatta jatkoin sitä, mikä oli saanut tunteeni liikkeelle. Näpistelyn nostattama adrenaliiniryöppy ajoi minut kauppoihin kerta toisensa jälkeen.

Tilaisuus ei niinkään tehnyt minusta varasta, vaan herätti sen. Varas asui minussa jo tietämättäni. Oikeastaan minua

houkutteli enemmän tehtävän haastavuus: piti ottaa toiselta jotakin ja viedä se huomaamatta muualle.

Valinnanvapauden kasvu räjäytti tajuntani, kun olin viisivuotiaana kaupassa ottamassa omin luvuin käyttööni pientä metallista Corvettea. Nopeasti opin käsittämään paremmin pakkausmateriaalit ja niistä aiheutuvat esteet kunnianhimoileni. Kun tajusin, kuinka helppoa näpistely oli, olin löytänyt uuden tason pelissä tai paremminkin uuden pelin toisen pelin sisältä. Sen sääntöjä voisi rikkoa niin paljon kuin halusi, jos vain uskallusta riitti. Vain mielikuvitus olisi rajana. Saatoin joskus varastaa mitä tahansa vain siksi, että se oli jännää ja halusin testata itseäni.

Muistan, kuinka luottamukseni petettiin ensimmäisen kerran rikollisissa puuhissa. Olin toisella luokalla. Aloin opettaa kaveriani Paulia myymälävarkaaksi. Näytin hänelle vaihe kerrallaan, miten kaupasta varastetaan pieni metallinen leikki-auto. Valitsin sillä kertaa valkoisen Corvetten, jonka konepellissä liehui hieno Yhdysvaltain lippu. Hän valitsi mustan Camaron.

Kaikki meni juuri niin kuin piti eli hyvin. Peli suosii aina uusia pelaajia.

Kauppan ulkopuolella kielsin Paulia viemästä Camaroa kotiinsa. Muuten hänen äitinsä alkaisi kysellä, mistä auto oli peräisin. Paul ei aluksi ymmärtänyt miksi, mutta lupasi silti piilottaa auton ennen kotiinpaluuta.

Kun minä muutaman tunnin kuluttua menin kotiin, Paulin vanhemmat olivat jo ehtineet soittaa minun vanhemmilleni. Isä ja äiti odottivat minua samassa eteisessä, jossa muovisetelit olivat aiemmin varisseet lattialle.

”Missä se hiton auto on?” he kysyivät.

Minä olin tietysti kätkenyt oman autoni metsään ja näyttelin aluksi tietämätöntä.

Vanhempieni kasvoista näin, etteivät he uskoneet minua.

Seuraavana päivänä koulussa Paul sanoi, että se oli hänen syynsä. Hän oli vain ollut niin innoissaan autosta että oli unoh-
tanut piilottaa sen. Muistan olleeni aluksi vihainen hänelle,
mutta annoin anteeksi, koska hän kertoi puhtaasti totuuden.
Minä taas olin yrittänyt valehdella vanhemmilleni. Totuus oli
jo osoittanut voimansa mutta en huomannut sitä.

Vaikka Paul oli pilannut koko jutun ja me jouduimme
tarkkailtaviksi, minusta tuntui että voisimme silti olla ystä-
viä. En tajunnut, että minut oli petetty ja että minullekin oli
valehdeltu. Epärehellisyyden siemen, jonka olin kylvänyt, oli
alkanut jo itää.

Myöhemmin meille tuli koulussa välitunnilla jostain rii-
taa. Sanat vain loppuivat molemmilta kesken, ja Paul tönäisi
minua ja minä tönäisin takaisin. Tahattomalla tönäisyllä heitin
hänet ala-asteen teknisen puutyöluokan edustalla olevan lasi-
oven läpi. Kolina ja itku ja verenvuoto keskeyttivät välitunnin
ja kaikki tulivat katsomaan tapahtumaa.

Opettajat katsoivat minua halveksien ja muut lapset ällis-
telivät tapahtumaa, jotkut hiukan peloissaan. Paul joutui
käymään sairaalassa ja sai muutamia tikkejä. Minä olin taas
tietenkin se paha osapuoli, vaikka en ollut aloittanut riitaa.
Olen ollut eräänlainen ongelmamagneetti jo lapsesta asti. En
tiedä miksi. Ystävyyskuntamme muuttui radikaalisti tapahtuman
jälkeen, mutta emme silti olleet vihoissa keskenämme.

Kun nyt ajattelen asiaa, niin ehkä tiukkaan paikkaan jou-
tuminen heti alkuun opetti minut paremmin ennakoimaan
vastaavanlaiset tilanteet.

Olin syyllinen, vaikkakin tahtomattani, ja nyt suuri yleisö
katseli minua kuin kummajaista. Minua pelättiin ja halveksut-
tiin. Ne jotka eivät pitäneet Paulista, pitivät minua nyt sank-
arina. Itse en tiennyt ollenkaan mitä tuntea.

Jäin eri kaveripiirien väliin teon takia, en ulos mutta en täy-
sin sisäänkään. Ystävyyskuntamme ei koskaan enää tullut ennal-
leen, ja aloin erakoitua senhetkisistä ystäväistäni koulussa.

KYMMENEN VUOTTA BRASILALAISESSA VANKILASSA.

”Nuorena kundina Helsingissä otin tavoitteeksi, että minusta tulee kovan luokan kansainvälinen huumekauppias. Niin minusta tulikin. Maksoin siitä kovan hinnan.”

28-vuotias Toni ”Gringo” Hakala tuomittiin syyskuussa 2008 kahdenkymmenen vuoden vankeuteen. Keskenään sotivat rikollisjengit hallitsivat vankilaa, ja vartijat olivat vielä vaarallisempia. Nyt Tonin piti sopeutua vankilan julmaan arkeen ja selviytyä jotenkin hengissä.

Toni mietti tietään, joka oli johtanut Helsingin kadulta ja yökerhoista Thaimaan Koh Taon paratiisisaaren kautta Brasiliaan. Pilven polttelusta sen kasvattamiseen, väkivaltaisesta jengimaailmasta kokaiinin kansainväliseen tukkukauppaan ja huumer terrorismiin.

Tonin mukana pääsemme seuraamaan kokaiinin matkaa Andien rinteiltä ja viidakkolaboratorioista sissipartioiden mukana Brazilian faveloihin, sukellamme huumelastia laivan pohjasta, tutustumme lahjottuihin ja ryösteleviin lainvartijoihin ja petollisiin liikekumppaneihin sekä salakuljetusta järjestelevän muulinhoitajan arkeen.

Vankilan pimeydessä Toni näki kuitenkin valon ja huomasi universumin johdatuksen elämässään.

Toni Hakala istui lähes kymmenen vuotta brasilialaisissa vankiloissa tuomittuna murhasta, jota hän ei ole tunnustanut. Sen jälkeen hän eli ilman passia ehdonalaisessa elokuuhun 2025 saakka ja on elättänyt itsensä kampaailu-urheilulla, vaikka ammattirikollisuus kutsui takaisin vanhaan elämäntyylisiin.

© Sabrina Bqain

Tapani Bagge on kirjailija, joka tunnetaan muun muassa rikosromaneistaan ja on tehnyt Jari Eklundin kanssa kirjat *Prosenttimies* ja *Prosenttimiehen paluu*.

**CRIME
TIME**

DOCENDO

www.docendo.fi

9 789528 505341

99.1

ISBN 978-952-850-534-1